

Medlemmer bekendt, blev der ved Forsvarslovsforslagene, saa vidt jeg erindrer, tredie Behandling i Folketinget i August 1909 paa Forslag af den daværende Krigsminister indsat en Bestemmelse, der gik ud paa, at det Vederlag, der ydes Foderværterne, fremtidig kun skulde være 11 Øre pr. Dag — tidligere havde det været 33 Øre. Allerede den Gang protesterede jeg imod denne Nedsættelse. Jeg fandt et saadant Skridt i højeste Grad urigtigt, idet jeg gik ud fra, at den tidligere Betaling, 33 Øre, absolut ikke kunde siges at være for høj, men i Virkeligheden kun var et ringe Vederlag, naar en Fodervært uden Tab skulde kunne give Hestene en ordentlig og forsvarlig Behandling. Endvidere maa vi lægge Mærke til, at allerede den Gang vare Priserne baade for Korn, Hø og Halm stegne betydeligt, og denne Stigning er fortsat. Allerede af den Grund var der noget mærkeligt i, at man vilde gaa til en Nedsættelse af Foderpengene til et saa latterligt lille Beløb som 11 Øre pr. Dag. Jeg synes, at den Sparsommelighedstrang, der her gav sig Udslag, var noget ejendommeligt og ret uheldig. Jeg tror at have Ret, naar jeg siger, at med Undtagelse af Militærmusikken, hvor det senere viste sig, at Økonomien ikke var saa alvorlig ment, var dette det eneste Omraade, hvor Militærforvaltningen har vist en Sparsommelighed og Økonomi, der tager sig eiendommeligt ud ved Siden af al den militære Ødselhed, der er eller bliver Følgen af de vedtagne Forsvarslove. Det har altid staaet saaledes for mig, at den Sparsommelighed, der her gav sig Udslag, nok skulde straffe sig selv, idet jeg var klar over, at Følgen af dette Skridt for en væsentlig Del vilde blive, at det kom til at gaa ud over Hestenes Behandling, og navnlig var jeg sikker paa, at man vilde miste de bedste og de gode Foderværter. Erfaringen har ogsaa allerede efter saa kort Tids Forløb godtgjort, at dette var rigtigt. Dersom ærede Medlemmer ville slaa op i Anmærkningerne til det Finanslovsforlag, som vi behandlede i Fjor, Tillæg A. for 1910—11, Sp. 1391, ville De der finde en Udtalelse, der gaar ud paa, at Foderpengenes Nedsættelse overalt har bevirket, at mange Foderværter have sagt deres Heste op, saaledes at Regimenterne have maattet antage en Del nye Foderværter, der ikke staa paa Højde med de gamle. Dernæst vil man af Anmærkningerne se, at for at anspore Foderværterne til at give Hestene bedre Behandling, var det i Fjor Hensigten fra Krigsministeriets

Side, at der skulde udsættes nogle Præmier, som skulde bestaa i Sølvbægre med Inskription, og de skulde vel saa ved højtidelige Lejligheder overrækkes de gode Foderværter. Der var dertil i Fjor foreslaaet et Beløb af 1,500 Kr. Nu skal jeg hertil bemærke, at et saadant Præmie-system, man kan næsten sige et saadant Lokkemiddel for at faa Hestene ordentlig behandlede, var mig i højeste Grad utiltalende. Det vandt heller ingen Tilslutning i Finansudvalget, og som Følge deraf bortfaldt det. Jeg har anført dette for at illustrere, at man allerede i Fjor, saa kort Tid efter, at denne Bestemmelse var traadt i Kraft, havde gjort den Erfaring, at man i Virkeligheden var kommen ud paa gyngende Grund, at Grundlaget var uholdbart.

Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at i Fjor rettede Finansudvalget et Spørgsmaal til Forsvarsministeren for at faa yderligere Oplysning om Virkningen af denne Nedsættelse af Foderpengene. Svaret findes i Betænkningen fra i Fjor, Tillæg B. for 1910—11, Sp. 455. Det fremgaar deraf, at det har været forbundet med Vanskeligheder at faa det fornødne Antal Foderværter, fordi en Del af de ældre og prøvede ikke har villet modtage Hestene for den Godtgørelse, som ydedes, og Følgen har atter været den, at Afdelingerne ikke have kunnet øve synderlig Kritik med Hensyn til Valget af Foderværter — det vil altsaa sige, at de have maattet tage, hvem der meldte sig. Det har atter haft til Følge, at Hestene ere blevne daarligt behandlede, og at det er et økonomisk Tab for Staten, er klart. Dernæst blev det oplyst, at en stor Del Heste, navnlig ved Gardehusarregimentet, slet ikke kunde blive udstationeret, fordi der manglede Foderværter. Man vil saaledes se, at allerede i Fjor, altsaa kun et Aar efter, at Forsvarslovene vare traadte i Kraft, befandt man sig med Hensyn til denne Sag i en Tilstand, som man med Rette kan kalde en Nødtilstand. Den samme Nødtilstand er ogsaa til Stede i Aar, og man kan være vis paa, at den vil vedblive at være til Stede, indtil man faar en fornuftig Ordning, indtil man faar det daglige Vederlag forhøjet til en passende Sum.

Jeg skal med Hensyn til Stillingen i øvrigt bemærke, at da den højtærede Forsvarsminister ikke fandt nogen Tilslutning til Tanken om at uddele Præmier i Form af Sølvbægre, stillede den højtærede Minister til tredie Behandling af Finanslovsforlaget et Ændringsforslag, der gik ud paa at indsætte en Bevilling paa 8,500 Kr.